

Mudamos o currículo e o xeito de formar... e foi lindo

Sen pretendelo, a totalidade da humanidade fomos invitados a unha representación teatral nada buscada, nin tan sequera esperada. Todos os medios de comunicación anunciaron a estrea da nova. Esta tiña certo carácter surrealista, impactante e inimaxinable. Ao fin e ao cabo, quen ía predicir, nestes tempos, a irrupción dunha pandemia que poría en xaque a estabilidade a nivel mundial?

Nesta función, cada un de nós, xa tiñamos asignada a nosa posición; uns en platea, a pé de escenario, e outros en palcos. Ademais, todos e todas, nalgún momento, poderíamos participar de maneira activa sendo actores e actrices, tendo que subir ao escenario e facer uso das nosas mellores dotes de interpretación.

Así, cada un de nós vivimos a historia dun xeito diferente, dependendo de moitas características ou variables. Pero, polo argumento da trama, todas as vivencias tiñan como eixo común o medo, a incerteza e a impotencia. Aínda con estes sentimentos, teño que dicir que a miña ubicación no teatro foi privilexiada. Asistín á función desde un palco con boa visibilidade, boa acústica, cómodo, pero non por iso exento de dificultades.

Alicia García González

CEIP Península da Paz de San Cibrao

aliciagarciagonzalez@edu.xunta.gal

REVISTAGALEGA
DE EDUCACIÓN

ISSN: 1132-8932

Páx. 55-57

Vivín esta experiencia, coma calquera persoa, desempeñando distintos roles e con sentimentos diferentes, algúns deles compartidos desde as distintas perspectivas. Como nai, con dous fillos estudando, a máis vella no último ano da carreira universitaria e o pequeno a piques de rematar o bacharelato; como parella dun home que traballa nun hospital; como filla, cunha nai maior vivindo soa; e, por último, e non menos importante, como mestra, traballando na distancia.

Este último rol é o que me trae aquí para contar a miña experiencia. Son mestra de Pedagogía Terapéutica nun cole pequeno de 134 alumnos/as situado na Mariña Lucense.

O pasado 13 de marzo de 2020, de maneira sorpresiva, recibimos a desagradable noticia de que se suspendían as clases presenciais. Nese intre, os 17 mestres/as do centro puxémonos en marcha, actuando do mellor xeito que sabiamos e seguindo as contraditorias indicacións que nos ían chegando. Así foi como actuamos durante as primeiras semanas.

Cada un de nós procuraba que o noso alumnado estivese ben atendido, enviándolles o traballo á páxina web do cole, contactando con eles a través da plataforma Webex habilitada pola Consellería de Educación, creando blogs...

No meu caso en particular, ao non ter unha titoría, nun primeiro momento atopeime bastante perdida, non sabía como poder axudar e ser útil nesa situación tan especial que nos tocaba vivir. Planifiquéi o meu traballo desde tres vertentes diferentes. Contactei con cada unha das familias do meu alumnado para ofrecerlles calquera tipo de axuda que puidesen precisar, tanto a nivel académico como persoal. Igualmente, traballei de maneira conxunta con cada un/ha dos/as titores/as para preparar as actividades a propor ao noso alumnado. Así mesmo, e xa directamente para os/as nenos/as, envieilles, a través da web do cole, unha serie de pasatempos creados por min e unha carta cun pequeno conto para tratar un tema que me parecía esencial, a *resiliencia*.

Teño que dicir que tanto eu coma o resto dos/as meus compañeiros/as non escatimamos nin en horas de traballo nin en esforzo para que todo o alumnado estivese o mellor atendido posible. Os/As titores/as e os distintos especialistas puxémonos ao día tanto en novos coñecementos (facendo seminarios online) como a nivel de novas tecnoloxías. Podemos dicir que fomos uns auténticos autodidactas.

Facendo balance do noso traballo, ao ver que a situación non melloraba e que os ánimos esvaeían, decidimos propor un cambio para volver a rexurdir. Sempre se di que nos momentos de tocar fondo aparece algún detonante que nos dá impulso para seguir adiante.

Reflexionando desde o Departamento de Orientación, como equipo responsable de asesorar e orientar o resto de compañeiros/as, chegamos á conclusión de que estabamos a traballar moito, pero non nun sentido produtivo nin gratificante para o noso alumnado. Nestes intres, máis ca nunca, precisaban sobre todo sentirse ben emocionalmente para saír airosos da difícil situación.

O noso labor é axudar ao noso alumnado sempre, pero nestes tempos tiñamos que pensar de que maneira: reforzando contidos curriculares e ampliando (cos imprescindibles) a través de fichas, máis fichas, fotocopias, cadernos, clases online... ou, pola contra, dándolle máis importancia a escoitar as súas preocupacións, os seus medos, expectativas, como se senten, que nos conten as actividades distintas que están a facer, poñelos en contacto para que se falasen, se escribisen...

Como dicía anteriormente, nun deses seminarios online apareceu o detonante. Escoi-tei dicir a Mar Romera (2020) que no centro da diana debe estar o noso alumnado e non o currículo. Pois mans á obra! Nunha das tantas reunións virtuais de claustro propuxemos traballar as *emocións*. A investigación está demostrando que uns axeitados niveis de intelixencia emocional axudan a afrontar con maior éxito os contratemplos cotiáns. Por este motivo, para poder afrontar esta situación do xeito máis positivo posible, era importante que reflexionásemos sobre o tema e intentásemos valorar a necesidade de traballar na liña de ser competentes para a vida, actuando da forma máis axeitada segundo o contexto no que nos atopamos. Só a partir dun bo coñecemento de nós mesmos, dos nosos sentimentos, fortalezas, debilidades e das nosas emocións, teremos unha boa actuación e un sentimento de satisfacción ao afrontar as situacións en consecuencia.

O obxectivo final de traballar as emocións no ámbito educativo é que, a través do seu coñecemento e práctica, cheguen a trasladar estas formas de autorregularse á súa vida cotiá. Así, ademais, aprenderán a recoñecer e comprender os sentimentos dos outros, empatizando cos/coas demais compañeiros/as da clase, manexando o seu propio estrés e/ou malestar, optando por resolver e facer fronte aos problemas sen recorrer á violencia, entre outros.

A nosa liña de traballo, por tanto, iría encamiñada a acadar unha coordinación e integración dos contidos de distintas materias co fin de presentar ao noso alumnado unhas acti-

vidades máis amenas e menos arduas. Cada dúas semanas traballamos unha emoción distinta: medo, ira, alegría e sorpresa. Semanalmente o profesorado propuxemos, en conxunto ou por cada dous grupos 1º e 2º, 3º e 4º, 5º e 6º e no caso de infantil nun grupo de tres, unha serie de actividades que versasen sobre o tema a tratar e co nivel adecuado ao grupo. Dentro destas actividades procuramos que houbera contidos das distintas materias, sendo o D.O. o responsable de coordinar e asesorar nestas tarefas.

Ademais das actividades encomendadas, unha ou dúas veces á semana faciamos unha videoconferencia co grupo clase para poñernos en contacto, resolver posibles dúbidas e contarnos como ía indo o tema. Así foi como durante varias semanas, con moita ilusión, seguimos a traballar.

O gran esforzo do alumnado tiña que verse recoñecido e valorado. Así que a mellor maneira de despedir o curso foi darlles as grazas a través dunha *sorpresa*, emoción traballada na derradeira quincena.

Cunha gran ilusión pola nosa parte, puxémonos en marcha cos preparativos. Enviamos un aviso a todas as familias para que o día indicado e á hora fixada estivesen pendentes, algo importante ía acontecer.

O equipo de mestres/as, con emoción, engalanamos os nosos coches, preparamos un gran repertorio de cancións e saímos en caravana pola vila e as distintas parroquias nas que vivía o noso querido alumnado. Non queriamos que ningún deles, por apartado que vivise, quedase sen a sorpresa. Tocando a bucina e saudando desde os autos, viamos as caras de alegría e emoción, que non só tiñan os/as nenos/as, senón todas as familias.

Por último, quero dicir que foi unha gran experiencia da que todos/as obtivemos algo positivo. Tamén dos peores momentos se sacan grandes cousas. ■